

Sygn. akt V KK 412/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 grudnia 2017 r.,
sprawy **M. Ł.**,
skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 1 czerwca 2017 r., sygn. akt IV Ka [...],
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.,
z dnia 16 czerwca 2016 r., sygn. akt V K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 16 czerwca 2016 r., sygn. akt V K [...], M. Ł. został uznany za winnego popełnienia przestępstw:

- 1) z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 306 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;
- 2) z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 306 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,
za które wymierzono mu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w rozmiarze 100 zł po 50 zł każda.

Jednocześnie, na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzono postępowanie wobec oskarżonego w zakresie czynu opisanego w pkt II zarzutów (pkt III wyroku).

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 1 czerwca 2017 r., sygn. akt IV Ka [...], po rozpoznaniu apelacji między innymi obrońcy oskarżonego M. Ł., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w części dyspozytywnej wyroku w jego pkt I 2b tiret 2 kwotę 406 zł zastąpił kwotą 201 zł, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. wniósł obrońca skazanego M. Ł., zarzucając obrazę prawa materialnego, tj. art. 306 k.k. i art. 272 k.k., a także rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w S. w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego M. Ł., wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście niezasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego M. Ł. okazała się oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że w przedmiotowej sprawie kasacja obrońcy skazanego w zasadniczej części stanowi powtórzenie zarzutów apelacyjnych i została skierowana przeciwko wyrokowi Sądu I instancji, wbrew art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k., nakazującym skierowanie nadzwyczajnego środka zaskarżenia w odniesieniu do orzeczenia sądu odwoławczego i ograniczającym jego ramy do uchybień z art. 439 k.p.k. oraz innych rażących naruszeń prawa. Skarga kasacyjna zmierzała zatem do kolejnego zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd I instancji i zaakceptowanej przez sąd odwoławczy oceny materiału dowodowego oraz poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Postępowanie kasacyjne nie może natomiast stanowić powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju trzecią instancją, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności zapadłych orzeczeń w sądach pierwszej i drugiej instancji.

Trzeba podkreślić, iż zarzuty podniesione pod adresem orzeczenia Sądu I instancji podlegają rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to konieczne dla właściwego rozpoznania zarzutów stawianych w tym nadzwyczajnym trybie zaskarżonemu wyrokowi sądu odwoławczego. Tych zarzutów jednak nie można rozpatrywać w oderwaniu od zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego, skoro nie jest funkcją kontroli kasacyjnej kolejne, powielające kontrolę apelacyjną rozpoznawanie zarzutów stawianych pod pozorem kasacji orzeczeniu sądu pierwszej instancji.

Jeżeli zatem chodzi o podniesione w kasacji zarzuty obrazy prawa materialnego tj. art. 306 k.k. i art. 272 k.k., to zauważyć należy, że zostały one już prawidłowo rozpoznane przez Sąd Odwoławczy, a następnie w wyczerpujący sposób omówione na kartach pisemnych motywów wyroku (s. 18-20 uzasadnienia). Na gruncie art. 306 k.k. nie przekonuje w szczególności stanowisko obrońcy, że celem M. Ł. było jedynie doprowadzenie do właściwego funkcjonowania samochodu, skoro procedujące w sprawie Sądy wykazały, że mimo to zachowanie skazanego i tak wypełniło znamiona przypisanego mu przestępstwa. To zaś, że obrońca skazanego nie odnalazł w orzecznictwie i w doktrynie odniesień do tego, by znaki identyfikacyjne mogły mieć postać zapisów w elektronice urządzenia nie oznacza, że zachowanie oskarżonego nie wyczerpało znamion przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 306 k.k. W kontekście zarzutu obrazy art. 272 k.k., nie powielając trafnych i wyczerpujących wywodów Sądu Odwoławczego, zwrócić należy natomiast uwagę, że skoro Sąd Okręgowy – z szeroko umotywowanych w uzasadnieniu wyroku powodów – zaakceptował stanowisko Sądu I instancji o wypełnieniu przez M. Ł. znamion czynu z art. 272 k.p.k., to zbędne było ocenianie zachowania skazanego przez pryzmat innych przepisów, w tym wskazywanego przez obrońcę art. 270 § 1 k.k.

Odnosząc się natomiast do zarzutów z pkt 3–5 kasacji wskazać należy, że jej autor tylko pozornie stawia zarzut niewłaściwej kontroli odwoławczej przez Sąd II instancji, gdyż w istocie stawia dokładnie te same zarzuty, co w apelacji (art. 7 k.p.k.), z tym że obecnie poprzedza jest właściwym dla postępowania kasacyjnego art. 433 § 2 k.p.k. Lektura uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w S. – wbrew stanowisku obrońcy – pozwala natomiast na stwierdzenie, że

rozpoznanie zarzutów apelacyjnych było pełne i wyczerpujące, a tym samym odpowiadało wymaganiom sformułowanym w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., którego naruszenia Sądowi Odwoławczemu skarżący już nie stawia. Sąd odwoławczy w sposób rzetelny przeprowadził kontrolę zaskarżonego orzeczenia Sądu I instancji, rozpoznał wszystkie zarzuty wywiedzione w apelacji, a na kartach pisemnych motywów wyroku przedstawił przekonującą argumentację, z jakich powodów nie zyskały one jego aprobaty.

W szczególności – odsyłając obrońcę skazanego do stosownych kart uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w S. – wskazać należy, że na s. 22-23 pisemnych motywów wyroku Sąd odwoławczy odniósł się do podnoszonej w apelacji kwestii działania M. Ł. wspólnie i w porozumieniu z jego ojcem; wypowiedział się także w kwestii podnoszonego przez skarżącego zakresu dokumentów podrobionych i wyłudzonych, poświadczających w swej treści dane niezgodnie z prawdą oraz w kwestii wad prawnych pojazdu. To zaś, że skarżący wciąż nie zgadza się ze stanowiskiem co do uznania za wiarygodne niekorzystnych dla skazanego dowodów nie oznacza jeszcze, że kontrola odwoławcza w przedmiotowej sprawie została przeprowadzona nieprawidłowo.

Jeżeli chodzi o zarzut naruszenia przepisu art. 5 § 2 k.p.k., który obrońca podniósł w uzasadnieniu kasacji, to przede wszystkim wskazać należy, że skuteczne posłużenie się tym zarzutem może przynieść skarżącemu oczekiwany efekt jedynie wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający w sprawie sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaś zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości, co do stanu dowodów. Dodać także należy, że przepis art. 5 § 2 k.p.k. wprost odnosi się do istnienia wątpliwości przy ustalaniu stanu faktycznego po stronie sądu orzekającego. O naruszeniu tego przepisu można zatem mówić wówczas, gdy sąd ustalając, że zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości, rozstrzygnie je na niekorzyść skazanego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2014 r., V KK 358/13, LEX nr 1482486). Takich zaś okoliczności obrońca M. Ł. w wywiedzionej kasacji nie wykazał.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym, przy czym kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył skazanego.

I.n